

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa X.Y.
przeciwko Ministerstwu Finansów o uchylenie oceny okresowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 grudnia 2012 r.

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w sprawie z powództwa X.Y. przeciwko Ministerstwu Finansów o uchylenie oceny okresowej oddalił apelację strony pozwanej.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na potrzebie wyjaśnienia: czy przy dokonywaniu przez bezpośredniego przełożonego, na podstawie art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 227, poz. 1505 ze zm.), oceny okresowej członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego na stanowisku radcy prawnego, konieczne jest uprzednie zasięgnięcie przez

kierownika jednostki, w trybie art. 16 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 ze zm.), opinii radcy prawnego wskazanego przez radę okręgową izby radców prawnych. W ocenie skarżącego żadna z powyższych regulacji nie obliguje podmiotu zobowiązanego do dokonania oceny od przeprowadzenia ocen na podstawie ustawy o służbie cywilnej oraz ustawy o radcach prawnych w jednym czasie.

Niezależnie od tego strona pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, gdyż w jej ocenie zaskarżone orzeczenie narusza prawo materialne przez błędną, tj. celowościową nie zaś gramatyczną wykładnię przepisów art. 81 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej i art. 16 ust. 1 i art. 22¹ ustawy o radcach prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno

zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez skarżącego kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Nie wykracza ona poza zwykłą wykładnię prawa, ta zaś nie stanowi podstawy uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 listopada 2008 r., I UK 210/08, niepubl.; z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300). Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja

2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467). Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie występuje, jeżeli ocena sformułowanego przez skarżącego problemu jest jednoznaczna (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2007 r., I PK 220/07, LEX nr 864044; z dnia 15 marca 2012 r., II UK 300/11, LEX nr 1214584).

Poszukiwana odpowiedź wyraźnie i jednoznacznie wynika z samego brzmienia przytaczanego przepisu art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 ze zm.), który ma charakter normy szczególnej wobec przepisu regulującego dokonywanie oceny okresowej pracowników służby cywilnej, tj. art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 227, poz. 1505 ze zm.). Przepis art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej stanowi, że urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony podlega ocenie okresowej dokonywanej przez bezpośredniego przełożonego, z zastrzeżeniem ust. 2.

W sprawie bezsporne było, że ocena okresowa powoda, dokonywana na podstawie art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, dotyczyła oceny jego pracy jako radcy prawnego. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, oceny pracy zawodowej radcy prawnego dokonuje kierownik jednostki organizacyjnej, po zasięgnięciu opinii radcy prawnego wskazanego przez radę okręgową izby radców prawnych. Obowiązek zasięgnięcia opinii radcy prawnego wskazanego przez radę okręgową izby radców prawnych przy dokonywaniu oceny pracy zawodowej radcy prawnego w świetle jednoznacznego brzmienia wskazanego przepisu nie budzi zatem wątpliwości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 grudnia 2010 r., I PK 117/10, M.P.Pr. 2011 nr 5, poz. 269-270; z dnia 3 listopada 1997 r., I PKN 335/97, OSNP 1998 nr 15, poz. 455). Próba odmiennej argumentacji prowadziłaby do wykładni *contra legem*. Powyższe potwierdza również pierwotne brzmienie art. 16 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, który zawierał, uchylony przez art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 22 maja 1997 r. o zmianie ustawy - Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1997 r. Nr 75, poz. 471), ustęp 2 o treści: „Przepis ust. 1 nie stosuje się do radców prawnych zatrudnionych w

naczelnym i centralnym organach państwowych oraz organach państwowych stopnia wojewódzkiego.” Zatem w chwili obecnej brak jest przepisu pozwalającego na odstępnie od wskazanego w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obowiązku. Wyłączenia takiego nie zawiera także ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest również w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).